

KAIKKEUDEN SUURIN KOHELLUS

A. Lempi

Kaikkeuden suurin kohellus

Kirjoittanut: A. Lempi

Kolmas painos

© A. Lempi, 2025

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-9471-5

Aluksi

Tämä on jo kolmas ja toivottavasti viimeinen painos ensimmäisestä koskaan kirjoittamastani romaanista. Ensimmäiset kaksi versiota olen kirjoittanut psykoosissa sekä lähes kokonaan alkoholin vaikutuksen alaisena. Nyt kirjoitan enää vain psykoosissa, joka onnekseni laantuu koko ajan. Elämäntavoilla tosiaan on merkitystä.

Kyseessä ei ole mikään vakavin teos. Huumori on kirjoittajan mielenliikkeiden tavoin vinksahantutta, kuivaa sekä osittain piilossa. Terapiakirjoittaminen on mitä on, sitä tehdessä kirjoittaja on jatkuvan projisoimisen uhri. Itseni ja traumani olen kirjoittanut luomaani tekstiin moneen kertaan.

Tämän kirjan kirjoittaminen monine vaiheineen on ollut mielenkiintoinen matka, jonka aikana olen joutunut kohtaamaan puutteitani niin kirjoittajana kuin muutenkin ihmisenä.

Tahdon antaa sinulle lukija niin sanotusti “muuta ajateltavaa” ja vapauttaa sinut edes hetkeksi arjen kahleista.

18.2.2025, jossain päin lumista Suomea koheltaen,

A. Lempi

Osa yksi, alkoholismi

1.

Oli vuosi 2023, elettiin lämmintä kesäkuista viikonloppua. Kaupungin yössä liikkui paljon iloisia, enemmän ja vähemmän horjuvia ihmisiä. Kesän vehreys ja taika olivat täällä taas, vaikka vain pienen hetken. Hetken, johon halusi tarttua, jos vain uskalsi. Moni oli jo tarttunutkin hetkeen ja toiseen ihmiseen. Pohjola oli täynnä iloa, rakkautta sekä intohimoa.

Kello oli yksitoista yöllä, Juha ja Antti istuivat Antin sotkuisessa asunnossa. Antin koti ei ollut mikään tunkio, häntä vaan ei ollut pariin viikkoon huvittanut siivota. Hän asui kauniissa, sympaattisessa pienkerrostalossa, joka oli maalattu vaaleansiniseksi.

Humalainen Juha jatkoi jo hetki sitten alkanutta sekavaa, humalaista avautumistaan: “Kolmekymmentä vuotta. Nyt pitäisi olla mun mielestä ihmisenä jotenkin valmiimpi ja olla vastuullinen. Ja mitä lie sontaa. Tai ei olisi sontaa, jos itsekin olisi hieman ylempänä yhteiskunnan hierarkiassa. Mä olisin oikeasti halunnut olla jotain parempaa. Kun on alkoholirintamallakin ollut melko kosteaa, niin elämä tulee kalliiksi. Mä olisin...”

“Joopa joo!” huudahti Antti, joka sanoi valittavalle ystävälleen, että tämä mutisee turhia. “Meistä ei tule mitään maailmaa yhdessä vihaavaa dynaamista duo. Mä en ala sun kanssa vihaamaan tätä kaikkea. Eikä sulla niin huonosti mene. Mulla se vasta paskasti

menee, senkin taukki. Katkeruus ja viha ovat kuules sairauksia, ja mä olen pikkuhiljaa niistä molemmista paranemassa. Mä uskon kaiken muun hullun jutun ohella myös valaistumiseen ja mä olen nähnyt jotain suurta, nimittäin Jumalan ja osan kaikkeuden dynamiikkaa. Parane säkin tosta sun negatiivisuudesta. Sun täytyy uskoa, että sussa on paljon vihaa ja siitä sun täytyy päästä eroon. Jokin takakireä juttu sussa on ja se tuhoaa sut, jos sä et herää.”

Antti katsoi Juhaa verestävin silmin ja lisäsi, että kaikki pahuus on vihaa ja katkeruutta. Aina ei tarvinnut edes ymmärtää vihan syytä, vaan vain lopettaa juuri vihaaminen, jos halusi kärsiä edes hieman vähemmän tässä joskus niin pelottavassa maailmassa.

“Pyydä anteeksi”, Antti sanoi vakavana.

“Jaa, minkä takia?” Juha kysyi hämmästyneenä.

“Mulla menee huonommin kuin sulla, ja sä iniset mulle, että elämäsi on pilalla ja oot liian vanha ja elämän kolhima ja niin edelleen. Mä olen neljäkymmentäviisi vuotta vanha eli vanha.”

“Jaa, anteeksi”, Juha sanoi hieman hämmästyneenä.

Juhan mieltä nakersi kaikkein eniten kateus niitä kohtaan, jotka olivat menestyneet elämässään. Joidenkin hänen syntymäpaikkakuntansa ikätoverien statukset saivat hänet toisinaan ahdistuneeksi. Heistä monen kohdalla urakehitys oli sosiaalisen median mukaan nousujohteinen tai muuten vaan tavallista korkeatasoisempi, eikä Juhalla ollut kuin työ suuren elektroniikkaketjun asiakaspalvelussa. Hän aidosti

arvosti työpaikkaansa ja toisinaan myös itseään, vaikka oli vielä parikymppisenä kuvitellut saavansa elämältä enemmän. Juha ei kyennyt päästämään irti siitä tappavasta tunteesta, jonka koki itselleen luonnollisimmaksi. Juha suri sitä, että oli omasta mielestään epäonnistunut elämässään. Hän ei kyennyt muuttamaan henkistä tilaansa noin vain tyytyväisempään tai iloisempaan suuntaan, eikä hän tosiasiaissa sitä halunnutkaan. Silloin saattaisi kadota Juhaa määrittävä osa, johon hän oli ripustautunut ja jolle hänen minuutensa suurelta osin perustui. Hän pelkäsi sitä pientä kuolemaa, jota negatiivisuudesta luopuminen voisi saada aikaan. Olisiko Juha vielä Juha, jos vapautuisi?

Antti katsoi nojatuolissa istuvaa Juhaa hymyillen. "Sulla on asiat tosi hyvin, joku tuolla Jumalten laaksossa pitää susta. Älä anna sun tilanteen masentaa, sulla on yli puoleen maailmaan verrattuna asiat ihan helvetin hyvin. Mullakin on, mä ajelen trukkia ja juopottelen. Se on kivaa, mutta kyllä mäkin tässä, muidenkin ikäisteni ukkojen tavoin, alan hieman rauhoittumaan. Mä olen ajatellut, että jossain vaiheessa mä vähennän juomista ja tota pilven polttamista, mutta en vielä. Enkä mä kokonaan lopeta, kuin vasta lääkärin määräyksestä."

Juha katsoi seinällä nakuttavaa kelloa ja totesi teennäisen lupsakkaan tyyliin: "No, joo sori. Mä taisin heittäytyä vähän surkeaksi, ei ollut tarkoitus loukata. Mä taidan painella tästä kotiin. Kiitos sulle tosta tiukasta, mä

tarjoan sulle vaikka Monkeyssa lasillisen joku päivä, kun...”

“Joo, joo”, sanoi Antti ja jatkoi “sä otat vielä yhden tujakan. Mun mieliksi, herra humalaisen mieliksi.”

Antti käveli keittiöön ja nappasi käteensä rommipullon, joka piti sisällään juomaa, jota Juha oli Antin karisman vaikutuksen alaisena joskus aiemmin oksentanutkin.

“Tässä lasillinen ystävyydelle ja kotimatkallemme lämmikettä”, Antti sanoi isälliseen tyyliinsä.

Kaverukset istuivat yhdessä vielä jonkin aikaa musiikkia kuunnellen ja rommia juoden. Jonkin ajan kuluttua Juha sanoi: “Nyt sinne kotiin”.

Juha saapui asuntoonsa, pieneen kerrostalokaksioon, joka sijaitsi kaupungin keskustasta pari kilometriä länteen. Juhan koti oli melko ahdas, sen olohuonetta koristi haastavampaankin hermoon osuva levyhylly, stereot sekä suuri televisio. Antin kotoa käveli Juhan asunnolle vain noin kolme minuuttia, jonka aikana Juha oli polttanut kaksi tupakkaa. Hän päätyi kotiin päästyään heti jääkaapille, josta nappasi käteensä kaksi olutta. Jo tölkin rasahdus sai Juhan humaltumaan lisää. Hän kaatoi oluen kerralla janoiseen kurkkuunsa ja käveli olohuoneeseen avaamaton tölkki kädessään. Hänen teki mieli katsoa televisiota, mutta joutui toteamaan, että sieltä ei tullut mitään katsomisen arvoista.

Juha on kolmekymppinen, elämää pakeneva mies, joka painii merkityksettömyyden tunteen kanssa. Hän käy töissä ja juo. Hänen elämänsä täyttyy pikkuhiljaa uusista ihmisistä ja siitä alkaa hänen matkansa kohti uusia maailmoja. Juha kohtaa tarinan aikana monta sielua, joiden säestämänä hän tanssii elämän tanssin.

Enimmäkseen kevyt, mutta pohjavireeltään vakava teos. Eräänlainen tarinan muotoon puettu pieni esittely ihmisyydestä sen marginaalissa sekä, ehkä hieman piilotetustikin, kuvaus lajimme olentojen kyvystä välittää ja rakastaa.

BoD

